

Beloken Pasen zondag 7 april, Joh. 20: 19-29 Thomas – zien én geloven!

Orgelspel en welkom

Lied 630: 1,3 Sta op een morgen ongedacht

Stilte, moment van persoonlijke bezinning.

Groet, bemoediging en drempelgebed.

V: De Heer zij met u G: Ook met u zij de Heer.

V: Onze hulp is in de naam van de Heer G: die hemel en aarde gemaakt heeft.

V: O God, keer U naar ons toe G: en doe ons weer leven naar hart en ziel.

V: Laat ons Heer uw liefde zien G: en geef ons uw heil.

V: O Heer, hoor ons gebed G: en laat ons geroep tot U komen.

Allen: Amen. *gemeente gaat zitten.*

Inleiding en gebed

Als er vergeving is in gebarentaal: <https://www.youtube.com/watch?v=qJ9VGP8UVc8>

Verkenning van het thema met Hanneke, Yvonne en Erick

Als gebed zingen wij Psalm 119: 14 en 47 Bewaar mijn oog...

Lector **Nelly van der Knaap** leest Johannes 20: 19-29

Lied 644: 1, 2, 3 Terwijl wij Hem bewenen (graag wijs weergeven)

Uitleg aan de hand van Ton Schulten (illustratie weergeven)

Luisterlied halverwege: Dan zal ik leven....

NB Graag tot 4.30 !!! monteren...

<https://www.youtube.com/watch?v=UzrAZUIrWY>

Trijntje Oosterhuis zingt het lied van haar vader Huub Oosterhuis
(graag met tekst in beeld of op zondagsbrief weergeven)

Verkondiging aan de hand van Ruud Bartlema (met illustratie)

Pianospel door Erick

Gebeden met als acclamatie alleen refrein Psalm 25B Houd mijn
in leven... Steeds weer zoeken mijn ogen naar U
Stilte, onze Vader

Slotlied: 642: 1,6,7,8 Ik zeg het allen dat Hij leeft – een weerzien
zonder einde...

Zegen, beaamd door lied 425 Vervuld van uw zegen, orgelspel...

Dan zal ik leven – Huub Oosterhuis

Het zal in alle vroegte zijn
als toen.

De steen is weggerold.
Ik ben uit de grond opgestaan.
Mijn ogen kunnen het licht verdragen.
Ik loop en struikel niet.
Ik spreek en versta mijzelf.
Mensen komen mij tegemoet -
wij zijn in bekenden veranderd.

Het zal in alle vroegte zijn
als toen.

De ochtendmist trekt op.
Ik dacht een dorre vlakte te zien.
Volle schoven zie ik, lange halmen, aren
waarin de korrel zwelt.
Bomen omranden het bouwland.
Heuvels golven de verte in,
bergopwaarts, en worden wolken.

Daarachter,
kristal geworden, verblindend,
de zee die haar doden teruggaf.

Wij overnachten in elkaars schaduw.
Wij worden wakker van het eerste licht.
Alsof iemand ons bij naam en toenaam
heeft geroepen.

Dan zal er nieuw leven zijn.
Dan zullen wij leven.

Dan zal ik leven.